

Arrest

nr. 152 797 van 17 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 februari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 mei 2013 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 april 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 6 november 2012 onontvankelijk verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.04.2011 (aangevuld op 17.04.2012 en op 16.10.2012) werd ingediend door:

(...)

En echtgenote:

(...)

En hun meerderjarige dochter:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22 december 1999. De wet van 22 december 1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat mijnheer HA en mevrouw HG sinds 03 april 2006 in België verblijven, dat hun dochter HM sinds juli 2007 in België zou verblijven, dat verzoekers vanaf hun aankomst in onze Belgische samenleving ten zeerste werk hebben gemaakt van hun integratie, dat zij op heden goed Frans en Nederlands spreken (zie voor HA verklaring afgegeven door Centre d'entraide de Jette op 17 oktober 2010; zie voor HG: verklaring afgegeven door Centre d'entraide de Jette op 17 oktober 2011; Inschrijvingsattest afdeling Nederlands afgegeven door CVO Lethas op 24 maart 2011; Deelcertificaat van de Module Nt2 Breakthrough A + B afgegeven door CVO Lethas op 09 november 2010; Deelcertificaat van de Module Nt2 Richtgraad 1 Waystage A + B afgegeven door CVO Lethas op 27 januari 2011; zie voor HM Inschrijvingsattest Nederlands afgegeven door CVO Lethas op 24 maart 2011; Inschrijvingsattest Frans afgegeven door CVO Lethas op 28 maart 2011; Deelcertificaat van de Module Frans Waystage A + B afgegeven door CVO Lethas op 29 juni 2009; Deelcertificaat van de Module Frans Threshold 1 A + B afgegeven door CVO Lethas op 29 januari 2010; Deelcertificaat van de Module Frans Threshold 2 A + B afgegeven door CVO Lethas op 26 april 2010; Deelcertificaat van de Module Frans Threshold 3 A + B afgegeven door CA/O Lethas op 29 juni 2010; Deelcertificaat van de Module Frans Threshold 4 A + B afgegeven door CVO Lethas op 09 november 2010; Deelcertificaat van de Module Frans Vantage 2 A + B afgegeven door CVO Lethas op 27 januari 2011; Deelcertificaat van de Module Vantage 1 A + B afgegeven door CVO Lethas op 07 april 2011; Deelcertificaat van de Module Nt2 Breakthrough A + B afgegeven door CVO Lethas op 09 november 2010; Deelcertificaat van de Module Nt2 Richtgraad 1 Waystage A + B afgegeven door CVO Lethas op 27 januari 2011; Deelcertificaat van de Module Nt2 Threshold 1 A + B afgegeven door CVO Lethas op 07 april 2011; Deelcertificaat van de Module Nt2 Threshold 2 A + B afgegeven door CVO Lethas op 30 juni 2011; Deelcertificaat van de Module Nt2 Threshold 3 A + B afgegeven door CVO Lethas op 10 november 2011), dat zij werkbereid zijn, dat mijnheer HA zicht op werk heeft (zie ontvangstbewijs aanvraag voor een werkvergunning B; Aanvraag om vergunning voor het tewerkstellen van een buitenlandse werknemer afgegeven op 26 januari 2012; contract voor een buitenlandse werknemer afgegeven op 26 januari 2012; medisch getuigschrift voor een buitenlandse werknemer afgegeven op 26 januari 2012), een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en 3 getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen voor al de tijd dat zij al in ons land verblijven op geen enkele wijze in aanraking gekomen zijn met het gerecht en dat zij derhalve een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Mijnheer HA en mevrouw HG dienden een asielaanvraag in op 03 april 2006, deze asielaanvraag werd afgesloten op 11 juli 2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 12 juli 2006. De duur van de procedure -

namelijk 3 maanden en 4 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De raadsheer van betrokkenen stelt dat het onwenselijk is voor verzoekers om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar hun ontvluchtte geboorteland. Dit zou voor hun en hunner dochter werkelijk een trauma betekenen. Het blijft hier bij een loutere bewering die niet door objectieve elementen ondersteund wordt en we kunnen deze bewering dan ook niet weerhouden als zijnde een bijzondere omstandigheid.

Wat betreft het argument dat HM hier school loopt en dat een terugkeer het verlies van een school- of academiejaar zou betekenen, merken we op dat er enkel bewijzen van Nederlandse en Franse lessen gevolgd bij het CVO Lethas in het administratief dossier teruggevonden worden. De verschillende modules worden op zeer regelmatige basis gegeven, bovendien is HM reeds 24 jaar en aldus niet meer schoolplichtig.

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat mevrouw HG ernstig ziek is en dat zij een aanvraag machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ingediend hebben. Deze aanvraag was weliswaar nog lopende op het moment van het indienen van de aanvraag 9bis, maar op 14 juni 2011 werd de aanvraag 9ter in kwestie ongegrond verklaard waardoor ook dit geen buitengewone omstandigheid vormt.

De raadsheer van betrokkenen haalt aan dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is in Armenië. In dit verband willen we erop wijzen dat betrokkenen hun aanvraag om machtiging tot verblijf in kunnen dienen bij de Belgische vertegenwoordiging in Moskou, zij worden niet verplicht zich daadwerkelijk naar Moskou te begeven om zich persoonlijk aan te bieden bij de Belgische Ambassade aldaar want uit contact met de Belgische Ambassade te Moskou blijkt immers dat betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980 via een koerierdienst (vb. DHL) kunnen opsturen vanuit het land van herkomst of vanuit een land waar zij buiten het Schengengrondgebied kunnen verblijven.

Betrokkenen halen aan dat hun leven ernstig gevaar loopt wanneer zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst en dat dit een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens impliceert. We merken hier op dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontferende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het EVRM.

In het verzoekschrift wordt verwezen naar de actuele toestand in de regio van herkomst, maar nergens wordt een element naar voor gebracht waaruit zou kunnen blijken dat betrokkenen persoonlijke problemen zouden kennen door de algemene toestand in de regio. Ook deze ongefundeerde verwijzing kan dus niet als bijzondere omstandigheid beschouwd worden.

Wat het inroepen van artikel 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de artikels 3, 12, 16 en 28 van het verdrag inzake de rechten van het kind waarnaar verwezen wordt, kunnen we opmerken dat de dochter van betrokkenen, HM, op (...) 1987 geboren werd en dus de leeftijd van 18 jaar reeds enige jaren overschreden heeft. Artikel 1 van het verdrag in kwestie definieert het begrip kind, daaruit blijkt dat onder een kind ieder mens jonger dan 18 jaar verstaan wordt, tenzij de meerderjarigheid eerder bereikt wordt in het op het kind van toepassing zijnde recht. Aangezien HM niet meer als een kind beschouwd kan worden, heeft het verdrag van de rechten van het kind ook helemaal geen betrekking op haar.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13 juli 2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone

omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.”

De bevelen om het grondgebied te verlaten:

“In uitvoering van de beslissing van VdH L, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde: (...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling bij beslissing van bevestiging van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 11 juli 2006.

Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ingediend op 08 april 2011 werd onontvankelijk verklaard op datum van 06 november 2012.”

“In uitvoering van de beslissing van VdH L, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde: (...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 10 zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (wet 29 juli 1991) en de zorgvuldigheidsplicht.

“Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis VrW onontvankelijk verklaard op 06.11.2012 op basis van het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden. Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art 9 Vw.). Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België. Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is. Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen". Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, , R.v.St., 1998,69). Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen " (RvV 5616, RvV 9628, RvV 10087, RvV 10047). "Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden. Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene

begripsomschrijving. Verzoekers zijn de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekers. Zoals vermeld, stelden verzoekers op 13.04.2006 een asielaanvraag in het Rijk. Deze asielpcedure werd kort nadien afgesloten. Dienaangaande verwijzen verzoekers naar hun lijvige administratief dossier. Verzoekers doorliepen nadien diverse verblijfsrechtelijke procedures de welk het fundament vormden om op 08.04.2011 een verzoek conform art. 9bis VrW - op basis van punt 1.2 van de regularisatiecriteria - in te stellen.

Dat ten eerste ingevolge beslissing dd. 18.03.2011 inzake een aanvraag ex art. 9bis YrW dd. 11.06.2008 de aanvraag van Mevr. HM al reeds bekeken werd in het licht van de vernietigde instructie, waarbij verwerende partij van rechtswege de situatie van verzoekster al reeds aan punt 1.1. en punt 1.2. van deze criteria toetste (Stuk 2). Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05.10.2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis VrW. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigden nochtans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria zouden voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag. Er weze in het verlengde hiervan vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert, onvoldoende gemotiveerd is (RvV 6445). van de instructie), het schoollopen. tewerkstelling en integratie in hun verzoek hadden opgenomen met ondersteuning van diverse stukken te dien einde. Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift en het administratief dossier in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoekers niet gebeurd is. Uit de initiële aanvraag blijkt overduidelijk dat verzoekers zich op de desbetreffende regularisatiecriteria beriepen. De Raad van State heeft in het verlengde hiervan in het verleden duidelijk gesteld dat: (...). De loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie dd. 19.07.2009 vernietigd zijn door de Raad van State zonder nader te onderzoeken of verzoekers in aanmerking komen om te worden geregulariseerd conform punt 1.2. - temeer daar verwerende partij zelf melding maakt van de duur van de procedure van verzoekers in toepassing van punt 1.1 van de criteria dd. 19.07.2009 - is onvolledig, onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en de evenredigheidsbeginsel worden miskend, temeer daar zij eerder van rechtswege deze criteria had getoetst in het dossier van verzoekers. Dit deel van de motivering kan derhalve tevens bezwaarlijk worden weerhouden. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Dat ten tweede verzoekers op het ogenblik van de indiening van de kwestieuze aanvraag volkomen legaal in het Rijk vertoefden. Verwerende partij meent zelf aan te geven dat de aanvraag overeenkomstig art. 9ter VrW in hoofde van verzoekers op het ogenblik van de indiening van de kwestieuze art. 9bis VrW nog lopende was m.a.w.: hun aanvraag art. 9ter VrW was voorheen ontvankelijk verklaard waardoor verzoekers in het bezit waren gesteld van de vereiste attesten van immatriculatie, doch werd de medische regularisatie van verzoekers pas op 14.06.2011 pas ongegrond verklaard, met dien verstande dat zij op het ogenblik van de indiening van de kwestieuze aanvraag nog steeds in het bezit waren van geldige verblijfsdocumenten. Bovendien hebben verzoekers zich in de kwestieuze aanvraag gestoeld op de medische redenen en risico's verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen in hoofde van Mevr. HG. Verwerende partij beperkt zich in haar motivering enkel tot de vermelding van de datum waarop deze procedure art. 9ter VrW ongegrond werd verklaard, zonder enige analyse van het medisch dossier van verzoekster en haar psychische en fysieke capaciteit om eerst een reis te ondernemen naar Jerevan (Armenië) en vervolgens vanuit Jerevan naar Moskou (Rusland), gelet op het feit dat DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou vervoert. Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij het medisch aspect van verzoekster grondiger dienen te motiveren. Een Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519) Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing

niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VANKOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en nersoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43). Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis VrW. onontvankelijk verklaard. Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat ten derde verzoekende partij in haar verzoekschrift tevens heeft aangehaald dat zij wegens het vergevorderde stadium van hun integratie buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar Armenië. Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.). Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België. Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is. Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen". Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (Rv.St. nr. 73.025, 9 april 1998, , R.v.St, 1998,69). Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen. "Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden. In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekers hun lang verblijf en hun uitstekende integratie in het Rijk niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden weerhouden. In casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen (integratie - schoolgang - werkbereidheid - verblijf van langer dan 6,5 jaar - blanco strafregister edm...) geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen rechtvaardigen, aangezien in de bestreden beslissing de uitstekende integratie van verzoekers niet betwist wordt, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen gelden zonder duidelijk aan te geven waarom al deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen impliceren. Dit deel van de motivering kan tevens niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht."

2.1.2. De verzoekende partijen achten de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd zou zijn en dat er onvoldoende rekening is gehouden met de concrete situatie van de verzoekende partijen en de door hen naar voor gebrachte elementen.

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel verzoekers in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikken. Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen evenwel op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Er wordt immers met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet op een duidelijke wijze gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen en voorgelegde stukken niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden die zouden rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat verzoekers de motieven kennen, zodat het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Er wordt geen schending van de formele motiveringsplicht aangetoond.

Waar zij inhoudelijk kritiek hebben op de overwegingen in de bestreden beslissing, voeren zij in werkelijkheid een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient als uitzonderingsbepaling op de algemene regel voorzien in artikel 9 van de vreemdelingenwet restrictief te worden geïnterpreteerd.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

- Betreffende de ontvankelijkheid van de aanvraag: of de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voldaan is en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- Betreffende de gegrondheid van de aanvraag: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De 'buitengewone omstandigheden' strekken er enkel toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend, doch niet waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom die in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoekers onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

In het eerste middel stellen verzoekers dat zij zich hebben beroepen op punt 1.2. van de vernietigde regularisatiecriteria. Verzoekers menen dat hun aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk en gegrond diende te worden verklaard in toepassing van de instructie van 19 juli 2009.

Verzoekers kunnen zich evenwel niet dienstig beroepen op de instructie van 19 juli 2009. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris motiveerde dan ook reeds terecht in zijn bestreden beslissing dat:

"Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198,769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing."

De instructie van 19 juli 2009 is inderdaad met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigd omdat deze instructie *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt"*.

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekende partijen zich niet kunnen beroepen op de (vernietigde) instructie van 19 juli 2009.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS S oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Ook de beschouwingen van verzoekers, dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich in het verleden geëngageerd heeft deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. De kritiek van verzoekers is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou wederom in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F, RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

Dat daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoekers er mochten van uitgaan dat zij hoe dan ook verder in België mochten verblijven en zich vestigen, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest: dat het vertrouwensbeginsel niet meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie: dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden: dat het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel niet gegrond is.

Overwegende dat de verzoekers ook de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoeren, dat uit het middel blijkt dat zij niet doelen op de materiële rechtszekerheid; dat deze schending derhalve samenvalt met het hiervoor onderzochte vertrouwensbeginsel; dat ook het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat het bestuur handelt in overeenstemming met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen: dat om dezelfde redenen als hiervoor uiteengezet inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, het middel gegrond op voornoemd beginsel, wordt verworpen (Cass. 23 juni 2008, Arr. Cass. 2008, 1624, Pas. 2008,1605, concl. DE KOSTER, P.). "De toepassing van het algemeen beginsel van het recht op rechtszekerheid kan onmogelijk voorrang krijgen op de toepassing van de wettelijke bepalingen" (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042).

Dat de gemachtigde als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden is de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft derhalve op rechtsgeldige wijze onderzocht of verzoekers voldeden aan de door artikel 9bis van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde tot het aantonen van buitengewone omstandigheden. Er kan geen schending van de motiveringsplicht worden weerhouden.

Waar verzoekers nog menen dat het schoollopen ten onrechte niet werd aangenomen als een buitengewone omstandigheid op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geldt dat dient te worden verwezen naar vaststaande rechtspraak: *"In zoverre verzoeker betoogt dat het schoollopen van zijn kind een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop gewezen te worden dat de Raad van State reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister*

van Binnenlandse Zaken beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325, RvS 4 juli 200nr. 108.862, RvS 18 april 2002)".

De gemachtigde oordeelde, in lijn met de rechtspraak van de Raad van State, dan ook als volgt:

"Wat betreft het argument dat HM hier school loopt en dat een terugkeer het verlies van een school- of academiejaar zou betekenen, merken we op dat er enkel bewijzen van Nederlandse en Franse lessen gevolgd bij het CVO Lethas in het administratief dossier teruggevonden worden. De verschillende modules worden op zeer regelmatige basis gegeven, bovendien is HM reeds 24 jaar en aldus niet meer schoolplichtig."

De kritiek van verzoekers doet geen afbreuk aan de motivering van de gemachtigde, nu enkel bewijzen van Nederlandse en Franse lessen gevolgd bij het CVO Lethas in het administratief dossier teruggevonden worden. De verschillende modules worden op zeer regelmatige basis gegeven, bovendien is HM reeds 24 jaar en aldus niet meer schoolplichtig.

In een tweede onderdeel betogen verzoekers dat de ingeroepen medische elementen ten onrechte niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheid. De beschouwingen van verzoekende partijen missen feitelijke en juridische grondslag.

De bestreden beslissing maakt dienaangaande uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"De advocaat van betrokkenen haalt aan dat mevrouw HG ernstig ziek is en dat zij een aanvraag machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ingediend hebben. Deze aanvraag was weliswaar nog lopende op het moment van het indienen van de aanvraag 9bis, maar op 14 juni 2011 werd de aanvraag 9ter in kwestie ongegrond verklaard waardoor ook dit geen buitengewone omstandigheid vormt."

In een derde onderdeel betogen verzoekers dat hun lang verblijf en integratie ten onrechte niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Verzoekers stellen dat hun vergevorderde stadium van integratie een terugkeer naar Armenië buitengewoon moeilijk maakt en zij menen dat de gemachtigde ten onrechte niet heeft verduidelijkt waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

De Raad laat ter zake gelden dat de formele motiveringsplicht er niet toe strekt het 'waarom' van de motieven van administratieve beslissingen te vermelden. De formele motiveringsplicht heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS 4 juli 1996, nr. 60.751, T.B.P. 1996, 698). "De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden." (RvS 13 december 2006, nr. 165.918).

Terwijl de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding maakt van de volgende elementen, in antwoord op de door verzoekers aangevoerde elementen van integratie en lang verblijf:

"Het feit dat mijnheer HA en mevrouw HG sinds 03 april 2006 in België verblijven, dat hun dochter HM sinds juli 2007 in België zou verblijven, dat verzoekers vanaf hun aankomst in onze Belgische samenleving ten zeerste werk hebben gemaakt van hun integratie, dat zij op heden goed Frans en Nederlands spreken (...), dat zij werkbereid zijn, dat mijnheer HA zicht op werk heeft (zie ontvangsbewijs aanvraag voor een werkvergunning B; Aanvraag om vergunning voor het tewerkstellen van een buitenlandse werknemer afgegeven op 26 januari 2012; contract voor een buitenlandse werknemer afgegeven op 26 januari 2012; medisch getuigschrift voor een buitenlandse werknemer afgegeven op 26 januari 2012), een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en 3 getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980."

De Raad wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009,

nr. 198.769). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

Verzoekers betogen tot slot dat door de gemachtigde van de staatssecretaris niet afdoende zou zijn gemotiveerd aangaande het gegeven dat er geen diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig zou zijn in het land van herkomst.

De kritiek van verzoekers mist feitelijke grondslag. De Raad laat gelden dat door de gemachtigde van de staatssecretaris dienomtrent als volgt, werd gemotiveerd:

"De raadsheer van betrokkenen haalt aan dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is in Armenië. In dit verband willen we erop wijzen dat betrokkenen hun aanvraag om machtiging tot verblijf in kunnen dienen bij de Belgische vertegenwoordiging in Moskou, zij worden niet verplicht zich daadwerkelijk naar Moskou te begeven om zich persoonlijk aan te bieden bij de Belgische Ambassade aldaar want uit contact met de Belgische Ambassade te Moskou blijkt immers dat betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980 via een koerierdienst (vb. DHL) kunnen opsturen vanuit het land van herkomst of vanuit een land waar zij buiten het Schengengrondgebied kunnen verblijven."

De Raad wijst erop dat verzoekers zich in hun inleidend verzoekschrift beperken tot het louter herhalen van het feit dat in het land van herkomst geen Belgische diplomatieke post aanwezig is, terwijl de gemachtigde deze grief in de beslissing tot onontvankelijkheid reeds beantwoordde. Dit blijkt uit de bestreden beslissing die hierboven werd geciteerd. De loutere bewering dat DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou vervoert, doet niets af aan voorgaand motief aangezien de gemachtigde de koerierdienst DHL slechts als voorbeeld geeft.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag in het kader van onderhavig annulatieberoep slechts onderzoeken of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. RvS 17 januari 2007, nr. 166.820). Verzoekers slagen er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

In zoverre verzoekers tot slot nog aanvoeren dat de gemachtigde van hen direct en persoonlijk om bijkomende inlichtingen had moeten vragen, geldt dat het uiteraard aan verzoekers zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen niet dienstig betwisten dat zij niet de redelijke mogelijkheid hebben gehad om alle relevante informatie op nuttige wijze voor te leggen aan de gemachtigde. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen. Verzoekers tonen niet aan dat niet zo is. Terwijl de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet rust op de vreemdeling die de aanvraag indient.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op een schending van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

"Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging. In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan

wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel. In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen. In casu menen verzoekers dat - de uitstekende integratie van verzoekers - schoolgang van de kinderen - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers - legaal verblijf van quasi 5 jaar in België - afwezigheid van een diplomatieke Belgische post in Armenië - de ernstige medische situatie van eerste en tweede verzoekster -hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria - de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd."

2.2.2. Verzoekers betogen dat de bestreden beslissing niet redelijk zou zijn om reden dat met de aangevoerde elementen geen rekening werd gehouden.

De Raad wijst er ter zake op dat de gemachtigde een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen de verzoekende partijen schijnbaar vergeten. Het enkele gegeven dat verzoekers van oordeel zijn dat zij wel in buitengewone omstandigheden verkeren, is niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing, waarin de gemachtigde op omstandige wijze alle aangevoerde elementen heeft beoordeeld. Verzoekers slagen er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekers maken de aangevoerde schending van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC